

Автобіографія

Богдан-Ігор Антонич

В горах, де ближче сонця, перший раз приглянувся небу,
тоді щось дивне й неznане пробудилося у мені,
і піднеслася голова, й слова прийшли до уст зелені.
Тепер — де б я не був і коли-небудь,
я все — п'яний дітвaк із сонцем у кишені.

А як зійшов із гір гамірливих міст,
у злиднях і невдачах не кляв ніколи долі та не ганив,
гладів спокійно на хвиль противних гурагани.
Мої пісні — над річкою часу калиновий міст,
я — закоханий в життя поганин.